

“KALPTENBABA” SERKAN

*Babalar da iyi çocuk yetiştirebilir!
Tabii ki yetiştirebilir, yeter ki insan kalpten istesin...*

Işın Gürel Röportajı

Bu kez karşımda içinden enerji fışkıran ve yine şahane hikayesi de olan bir adam var. Serkan... Ordulu, Karadenizli. Dört erkek kardeşin en küçüğü... Ve kendisi Türkiye’de ilk kez bekar olduğu halde çocuk evlat edinen bir baba!

@KalptenBaba Serkan bu deneyimini Kırmızı Çocuklar Derneği için yaptığım röportajda aktarırken evlat edinmek isteyen tüm kalpten anne ve babalara da süreç ile ilgili önemli ip uçları da verdi. Hadi başlayalım!

Mayıs 2016’da başlayan süreç!

- Tarihler 2002 yılını gösterdiğinde Türkiye’deki Medeni Kanun değişikliği yürürlüğe girdi. Ve evlat edinmek için başvuru yolu kanuni olarak bekar kadın ve erkeklere de açıldı. Ve siz 14 yıl sonra bir ilki gerçekleştirerek oğlunuza kavuştunuz? Sizden önce hiç başvuru olmamış mı?

- Benim öğrendiğim kadarıyla bu yıldan sonra başvuru bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olmuş. Ama başvurular mutlaka bazı sebeplerden dolayı hiç onaylanmamış. Bu anlamda ben ilk onaylanan kişiyim.

“Evlat edinme birkaç yıl alabiliyor. Ben şanslıydım, hukuki olarak ilk celsede evlat edindim.”

-Evlat edinme koruyucu aile olmaktan farklı bir süreç değil mi?

-Evlat edinme aslında uzun, beklemelemlerle, çeşitli kontrollerle, konuşmalarla ilgili bir süreç. Ve bu sürecin en son aşamasındaysa başvuru sahiplerini hukuki bir dönem de bekliyor. Çünkü koruyucu aile olmadan farklı olarak, buradaki evlat edinme süreciyle birlikte kavuştuğunuz çocuğunuza artık soyadınızı veriyorsunuz.

- Siz Mayıs 2016’da başvuru yapıyorsunuz. Peki oğlunuzu evlat edinmeniz ne zaman gerçekleşti?

- Ben 2018 yılının Aralık ayında çocuğumla tanıştım. Yani 2,5- 3 yıla yakın çocuğumu göremedim bile. Uzun bir süreç dediğimiz aslında orası. Çocuğumu gördükten sonra prosedürler şöyle: Hemen evlat edinmiyorsunuz.! Devlet diyor ki “Sen bu çocukla bir yıl kadar yaşa bakalım. Ben sana hemen bu çocuğu evlat edinebilirsin demiyorum. Kendine bir bak, çocukla ne yapıyorsun, ne ediyorsun? Çocuğun ve senin gelişimin nasıl, aranızdaki bağ nasıl?”.

- Yani evlat edinmeden önceki süreçte devlet çocuğunuzla aranızda bir bağ arıyor?

- Evet, aynen böyle. Bir yıl süresi için devlet ile “geçici bakım sözleşmesi” imzalıyorsunuz. Ve çocuğunuzu sizin yanınıza bu geçici bakım sözleşmesiyle yerleştiriyor. Bu bir yıl içerisinde de 4 defa uzmanlarla görüşmeler oluyor.

- Bu görüşmelerde uzmanlar neye bakıp inceliyorlar?

- Çocuğun fiziki ve psikolojik gelişimine, sizinle olan ilişkisine - ebeveyn çocuk ilişkisi kurulmuş mu? Bir sıcaklık, bir bağ var mı? Öncelikle bunlara bakıyorlar. Bunların sonucunda bir yıl geçtikten sonra her şey yolundaysa ve raporda bu yönde çıktıktan sonra diyorlar ki size “Tamam! Her şey çok güzel gitmiş, sen artık mahkemeye velayet davası açabilirsin”. Ve bu sefer mahkeme süreci başlıyor. Bu mahkeme süreci de bir , hatta bir buçuk yıl sürebilir. Ben şanslıydım. Benimki tek celsede bitti. 2020 yılının Temmuz ayında oğlumu evlat edinmem gerçekleşti.

- Duygusal açıdan bu süreç yoğun geçiyor. Başvurmalar, beklemler, işlemler... Bir de işin hukuki tarafı var. Maddi olarak da yıpratıcı mı?

- Dava açmak cüzi de olsa bir masraf. Avukat tutmayıp kendiniz davalara katılabilirsiniz, o zaman avukat ücreti olmaz. Ancak avukatla ilerlemek istiyorsanız, ki ben bunu tavsiye ediyorum, ciddi bir bütçe gerekiyor.

- Çok hızlı gittik. Biraz geriye saralım istiyorum. Tüm bu sürece girmeden önce herhalde bir karar aşaması var? Sizi bu sürece doğru ne tetikledi? Hangi duygu ile bu çok güzel ama zorlu da olan sürece girdiniz?

“ÇEVREMDE EVLAT EDİNERLERİN OLMASI KAFAMDA BİR KIVILCIM ÇAKMASINA SEPEP OLDU!”

- 40’lı yaşlara kadar ilişkiler bir şekilde evlilikle sonuçlanmayınca - ya da bende öyle oldu en azından- ileride evlenir miyim, evlenmez miyim, evlensem çocuğum olur mu olmaz mı gibi konuları düşünmeye başladım. Ama benim evlat edinmemdeki en önemli sebep etrafımda evlat edinmiş kişilerin olmasıydı. Bunlar benim çok yakın arkadaşlarımdı. Onların çocuklarıyla olan, benimle olan ilişkilerini görünce, deneyimleyince aslında bir kıvılcım çakıyor. Herkesin etrafında evlat edinen veya koruyucu aile olan tanıdıkları arkadaşları olduğu müddetçe sizin aklınıza geliyor aslında evlat edinmek. Bende de öyle oldu

**“Yuvalarda ailesini bekleyen
şu anda 20 bin çocuk var.”**

- Bu bir gün yatıp ertesi gün kalkıp ben evlat edineceğim gibi bir duygu asla değildi. Bu bir süreç alıyor. Kendinizi sorguluyorsunuz. Yapabilir miyim yapamaz mıyım? Bunu başarabileceğinize karar verdikten sonra kendinizi maddi manevi biraz daha hazırlayıp sonra çok da ertelemekten başvurma gerektiriyor aslında... Yuvalarımızda bir aile sıcaklığı bekleyen 20 bin çocuğumuz var... Ben de öyle dedim ve adımımı attım.

- Evlat edinmek için ilk adımınızı nasıl attınız?

- Bulunduğum ildeki Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın İl Müdürlüğü'ne gittim. Orada evlat edinme birimi var. Baktım, sekreterin olduğu masa boş. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum? Ortada kimseler yok. Sonra bir tane beyefendi bir odadan çıktı.

- “Buyurun, ne istiyorsunuz?” dedi. “Evlat edinmek istiyorum.” dedim. İlk sorusu “evli misiniz?” oldu (gülüyor). Ben de, yok hayır evli değilim dedim. “Gel bakayım sen şöyle” deyip beni odasına aldı.

- Ve “Nasıl bakacaksın? İşten geleceksin, yorgun olacaksın, nasıl ilgileneceksin? Anne bakar çocuğa...” vesaire başladı bana sorular sormaya. O bir şey diyor, ben bir şey diyorum. Sonradan anladım ki beni aslında oradaki sorularıyla ölçtü... Kesin kararlı mıyım diye. Sonra baktı ki ben kesin kararlıyım, “Tamam!” dedi, “Geç yan odaya. Orada başvuru formu var onu doldursunlar”.

Bu benim psikolojimi anlamak için “ilk” testti!

- Neden? Çünkü bu çok ciddi bir karar, çok önemli bir karar. Hayatınızı değiştiriyorsunuz. Üstelik sadece kendinizin değil çocuğunuzun da hayatını değiştiriyorsunuz. Birazcık bile karşıt görüş geldiği zaman “evet ya doğru söylüyorsunuz, ben bunu yapamam” dediğiniz anda orada verilmek istenen “sen bu işe hiç girme” mesajı...

- Ama baktı ki ben çok sağlam duruyorum, tüm kurum- en tepesindekinden en altına kadar herkes bana inanılmaz destek oldu. Mahkeme sürecini benimle birlikte heyecanla beklediler...

- Ve neredeyse 3 yıla yakın bekleme süreci başladı? Bu dönemde evlat edinmek isteyen ailelere de bir örnek olması açısından neler ile karşılaştınız? İlk psikolojik test gibi, hangi testlerden, mülakatlardan geçtiniz?

- İlk başvuru yaptığınızda size çocuğunuz için cinsiyet , yaş aralığını soruyorlar. Ama aslında tüm bunlara sosyal hizmet uzmanları sizinle defalarca görüştükten sonra karar veriyorlar. Yani sizin sağlığını, hayat şekliniz, çocuğa neler verebileceğiniz - maddiden çok manevi olarak- gibi pek çok unsura bakıp karar veriyorlar. Çok da titiz çalışıyorlar.

- Peki ya sağlık raporu?

- Devlet mutlaka sağlık raporu istiyor. Buna ek olarak da psikolojik durumunuzda ilgili bir psikiyatr ile görüşüyorsunuz. Ve 550 soruluk bir kişilik testinden geçiyorsunuz. Bu adımdan sonra heyet karşısına çıkıyorsunuz. Yani ince eleyp sık dokuyorlar. Çok da haklılar. Ben her zaman diyorum ki devletin en güzel çalışan kurumlarından bir tanesi evlat edinme ve koruyucu aile birimleri. Çok kapsamlı testlerden geçtikten sonra olur veriyorlar ya da vermiyorlar. Bu arada da sizi de tanıyorlar.

Gidiyorsunuz, geliyorsunuz. Görüşmeler oluyor. Evinize geliyorlar, arkadaşlarınız görüyorlar. Sizin hayat tarzınız, enerjiniz, sağlığını raporlar dışında gözlüyorlar...Ve diyorlar ki “Evet, Serkan Bey iki yaş çocuğuna bakabilir” diyip sizi o yaş sırasına sokuyorlar

- Sıraya sokmak tam olarak ne demek?

- Size soruyorlar. Kız, erkek, kardeş çocuk, hafif engeli olan çocuk gibi bir çok seçenek sunuyorlar. Ve siz bu soruların çoğunluğuna “evet” dersanız, sizin evlat edinme sıralamasında daha çabuk ilerleme şansınız oluyor. Pek çok kişinin de önüne geçmiş oluyorsunuz.

- Siz bu sorulara ne dediniz?

- Ben cinsiyet olarak farketmez demiştim. Fakat gönlümden geçen erkekti aslında çünkü rol model olmak istiyordum. Hem ergenliğinde hem yetişkinliğinde daha rahat olurum diye düşünüyordum. Ve ben onaylandığım zaman bana telefon edip beni erkek çocuk ve yaş aralığı olarak da 3,4,5 sırasına - artık hangisi önce gelirse-koyduklarını söylediler. Çok sevindim.

Sonra çocuk dosyaları geldikçe sizi çağırıyorlar... o sırada istediğiniz kadar dosyaya bakabilirsiniz!

- Sonra uzmanların da yönlendirme-siyle size uygun çocukların dosyaları için mi çağırılıyorsunuz?

- Evet. 4 yaş çocuk dosyası, 3 yaş çocuk dosyası gibi... Siz gidip o çocuğun dosyasını okuyorsunuz ve diyorsunuz ki evet ben bu çocuğu görmek istiyorum. Ya da dosyada bir şey içinize sinmedi o zaman yok ben başka bir çocuk dosyası istiyorum diye biliyorsunuz. Siz çocuğu görmeden, dosyalar üzerinden istediğiniz kadar çocuğu reddedebilirsiniz. Sıranız değişmez.

- Peki ya çocuğunuzu gördükten sonra?

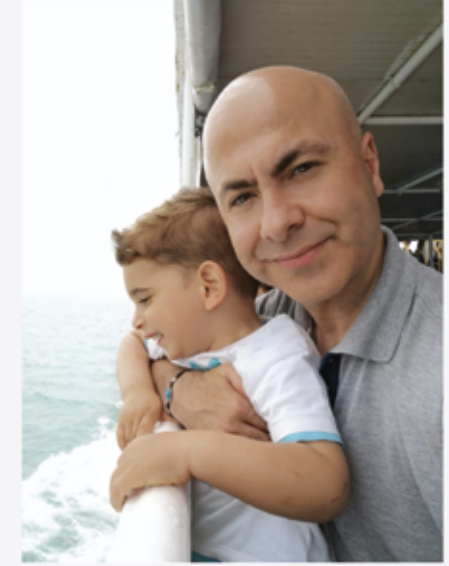
- Yuvada çocukla tanıştınız. Bir iki gün geçti. Ve dediniz ki: "Yok olmadı, uyuşamadık". Nasıl olmaz onu da biliyorum ama bir şekilde olmadı. Bu sefer sıranız yine değişmiyor ama artık sadece 3 hakkınız var. Eğer 3 çocuğa da "hayır" diyorsanız kurumdakiler de diyor ki "Muhtemelen sende problem var. Sen bir git bu konuyu bir düşün.", diyip sizin başvurunuzu iptal ediyorlar.

"Telefon gelince havalara uçtum, o gece hiç uyuyamadım"

- Siz evladınızla nasıl tanıştınız?

- Tabii şimdi bunu çok rahat anlatıyorum (gülüyor) ama o telefon gelince ben havalara uçtum, o gece hiç uyuyamadım. Çocuğumu dosya üzerinden de olsa tanıyacağım (sesi hala heyecanlı)... Dosyayı elime aldım, okudum ve o an biliyordum...

- Oğlumu ilk kez yuvada gördüm ve bir bağlanma programına katıldım. Bu şu demek, çocuğunuzla vakit geçirecekseniz, bağ kuracaksınız, oyunlar oynayıp kitaplar okuyacaksınız. Benim 5 gün kadar sürdü. Her gün gidip, 4,5 saat kaldım. Bu program önemli çünkü alıp çocuğunuzu eve götürdüğünüzde yabancı birinin evine gittiği hissine kapılmamalı.

- Çoğu anne-baba gibi sizinki de ilk görüşte aşk))) Geçici bakım sözleşmesini imzaladıktan sonra oğlunuzla evinize gittiniz. Ama burada sizi bu işten vazgeçirmek isteyenler hiç mi olmadı? Bence kadınlar kadar erkekler de bu işi yapar, nokta! Mesele istemek ile alakalı? Ama sizinle konuşacağımı bir kaç kişi ile paylaştığımda bana ilk sorudukları şu oldu: Adam bu kadar küçük çocuğa nasıl bakacak ? (Karşılıklı gülüyoruz.)

- 28 yaşımdan bu yana da yalnız yaşıyorum. Ev işinden, yemeğinden her işi kendim yapıyorum. Ailem bana bunları öğretti. Bir çocuğa neden bakamayalım?

- Bekar kadınlar nasıl yapıyorsa ben de öyle yaparım. Tabii ki pek çok ailenin olduğu gibi bir yardımcı ablamız var, arkadaşlarım ve de ailem destek. Bunu bir düzene soktuktan sonra işten döndükten sonra hafta sonları çocukla ilgilenmekte bir şey yok. Yeni bir erkek alt değiştiremez mi? Çocuğa yemek yediremez mi? Ayrımcılık genelde kadınlara yapılır ama söz konusu çocuk bakımıysa bu durumda erkeklere negatif ayrımcılık yapılıyor, sanki kendinize bakmaktan bile aciz durumdasınız gibi hissettirilip, bir de çocuğa nasıl bakacağınız sorgulanıyor (kahkaha atıyor). Çok yanlış bunlar. Gayet de güzel oluyor.

“Okan ile 2,5 yılımız su gibi geçti gitti!”

Peki Okan ile ilişkiniz nasıl? Günleriniz bu Pandemi sürecinin de nasıl geçiyor?

Su gibi...Okan şu anda 4,5 yaşında. Ana okuluna gidiyor. Çünkü artık bu yaşta yetmemeye başlıyorsunuz. Pandemi den dolayı çok dışarı çıkamıyor. Parklarda çok çocuk yok. Evde çok sıkılıyor. Bir şeyler öğrenmesi lazım. Ben baba olarak etkinlikler, oyunlar yapıyorum ama bir yerden sonra daha profesyonel bir öğretim yoluna girilmesi lazım. Bir de akranlarıyla arkadaş olsun istedim.Nazar değmesin süper gidiyor. İlk günden itibaren ne ağlama, ne sızlama, ne baba nereye gidiyorsun sorusu...

Çocuk ile kurmanız gereken iki önemli bağ var: Sevgi ve dürüstlük!

-Burada ne önemli biliyor musunuz? Bir ebeveyn ile çocuk arasında sevgi bağı çok önemli ama ikinci en önemli konu birbirinize karşı dürüst olmak. Bu nedir? Siz akşam saat 19'da eve geleceğim çocuğum dediğiniz zaman onu yapmalısınız. Ya da hafta sonu seni parka götüreceğim dediğinizde götürmeniz gerekiyor....ya da yapmayacağım dediğiniz zaman yapmamanız gerekiyor.

Bu röportajı akşam saatlerinde ve de dijital ortamda yaptık. Konu konuyu açtı neredeyse iki saatte yakın konuştuk.

Röportaj bittiği anda bir baktım Serkan Bey ekranda yok... Gözlerim dolarak güldüm.

İşte ebeveyn olmak böyle bir şey! Okan'a söz verdiği saatte evde olmak için konuşmamız daha noktalanır noktalanmaz fırlayıp gitmişti. Sonrasında telefon etti. “Okan’a yetişmem lazımdı, koşarak çıktım. Kusura bakmayın”...

Okan ile birlikte şahane bir hayatınız olsun, ayağınıza taş değmesin sevgili @Kalptenbaba...